

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku A.Z.

przy uczestnictwie H.Z., M.R., M.R.1, A.K., H.M., B.K., H.P., A.K.1, W.G., A.P.,
D.W., M.D. i J.B.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 1 października 2020 r.,

na skutek skarg kasacyjnych uczestniczek postępowania – A.K., H.P. i H.M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 3 października 2017 r., sygn. akt III Ca 930/16,

1. odmawia przyjęcia do rozpoznania wszystkich skarg kasacyjnych;

2. zasądza od A.K. na rzecz wnioskodawczyni kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;

3. zasądza od H.P. na rzecz wnioskodawczyni kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;

4. zasądza od H.M. na rzecz wnioskodawczyni oraz B.K. kwoty po 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie zostały wniesione trzy skargi kasacyjne. W skardze kasacyjnej A.K. dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołano potrzebę wykładni art. 212 k.c. co do tego, czy jeśli skutek zniesienia współwłasności dotychczasowi właściciele utrzymują zakres dotychczasowego posiadania, jednakże z dokonanych ustaleń okazuje się, że ich udział w nieruchomości jest inny od zakresu posiadania, to należą się dopłaty. Kwestia ta nie budzi wątpliwości, czym innym jest bowiem prawo własności (i udział w takim prawie), a czym innym zakres posiadania nieruchomości. Jest też jasne, że jeśli zakres posiadania nie odpowiada wartości udziału, to przez zniesienie współwłasności przez utrzymanie dotychczasowego zakresu posiadania dochodzi do modyfikacji prawa własności, co powinny rekompensować dopłaty. Nie ma przy tym znaczenia na tym etapie twierdzenie, że to wysokość udziałów konkretnej osoby została błędnie wskazana wcześniej, a w istocie nabyte zostało prawo własności wyznaczone granicami posiadania. Zarzut tej natury mógłby być kierowany jedynie przeciwko dawnej czynności prawnej, lub też w kontekście kwestionowania zgodności treści KW z rzeczywistością (co do wielkości poszczególnych udziałów). Mogłoby być to też ewentualnie kwestionowane w ramach zarzutów apelacyjnych, lecz już nie kasacyjnych, bo dotyczy ustaleń faktycznych w sprawie. Tym bardziej jednak nie ma wpływu na wykładnię art. 212 k.c., zatem wskazywane w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne nie uzasadnia przyjęcia jej do rozpoznania. W skardze kasacyjnej H.P. dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni art. 212 k.c. w kontekście tego, jakie przesłanki powinien brać pod uwagę sąd *meriti* decydując o zasądzeniu dopłat. Kwestia ta nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi do rozpoznania, ponieważ brzmienie przepisu celowo jest w tym zakresie elastyczne, a art. 623 k.p.c. wprost wskazuje na potrzebę

uwzględnienia przez sąd *meriti* wszelkich okoliczności. Ponadto nie istnieje potrzeba wykładni art. 212 k.c. co do uwzględniania w przypadku dokonywania podziału nieruchomości stanowiska jednego ze współwłaścicieli będącego sprzeciwem do nieprzyznawania mu prawa w naturze - w żadnym wypadku nie jest ono wiążące dla sądu, a jest jedną z okoliczności branych przez sąd pod uwagę z urzędu. Pozostałe argumenty wskazane w tej skardze kasacyjnej dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania stanowią wyłącznie polemikę z rozstrzygnięciem sądu, nie dowodzą jednak jego oczywistej nieprawidłowości, zatem nie mogą przemawiać za przyjęciem skargi do rozpoznania. W skardze kasacyjnej H.M. uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest tożsame z tym zawartym w skardze A.K., skarga ta zatem również nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania.

W skargach kasacyjnych wniesionych w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg do rozpoznania.

as]

jw